

skab, de nøjes ikke med at paalægge Arbejdsgiveren Ansvar og Byrden for sine egne Ulykker, det lader jeg gaa, uagtet jeg har Betænkelighed ved Omfanget, men de paalægge ham, selv om han samvittighedsfuld har undgaaet Ulykker for sig selv, at deltage i Betalingen for den maaste stodesløse Arbejdsgiver og med desto større Part, jo bedre han lønner, det ville de Herrer ikke kunne nægte, og man paalægger ham, som jeg har nævnt, at betale for andre Arbejdsgivere, som det ikke betale til Forsikringsforbundet. Maa jeg til denne Resapitulation af, hvad jeg har sagt, tilføje, at de sætte ham i Klasse med Ministerens „saafom“ og „lignende Virksomheder“ og „dem som Ministeren anser for at falde ind under Bestemmelserne i § 17 tredje Stykke“, man sætter ham altsaa sammen med Folk efter Ministerens Skøn. Er det nu muligt at De kunne vedtage en saadan Lov, hvor De overlader Ministeren, hvem der skal ind i dette Forsikringsforbund, det skal „saafom“ og „lignende Virksomheder“ og „hvem idvrigt Ministeren anser“? naar De ville paalægge en Stat af det Omfang, som her er Tale om. Det kunde forstaas, at i et Spørgsmaal af en saa særegen Art, kunde det maaste paalægges enkelte Borgere at bære Byrden for sig, medens Ulykker af mere almindelig Art, som skulle tilfredsstilles, paalægges Samfundet. Vel, vi gaa bort fra alle ellers almindelige Regler, tvinge Folk, der ikke have med hinanden at gøre, ind i Forsikringsforbund for at betale denne Stat, som vi paalægge dem, og lade Ministeren bestemme — navnlig under Nr. 2, det er den mest omfattende efter Summen og Ulykkens Begreb — ved „saafom“ og „lignende Virksomheder“ og „hvem han anser for at komme ind under Bestemmelsen“, og ikke nok med det, hvert femte Aar maa man revidere Fareklasserne, og der overlader man ogsaa Ministeren at bestemme, hvor meget vedkommende skal betale efter Fareklassen, og saa fastkættres i Forening med andre Bestemmelser hans Byrder. Altsaa, den enkelte Mand er efter Lovens her voldgiveren til Ministerens Bestemmelse. Hans Virksomhed skal betragtes under Begrebet „saafom“ og „lignende“ og „altsaa staa i Klasse dermed“. Dernæst skal han, naar han er kommen indenfor Forsikringskassen, ind i den eller den Fareklasse. Det skal Ministeren bestemme. Naar han efter disse Bestemmelser er kommen ind i en eller anden Baas indenfor dette tvungne Indelukke, bestemmer Ministeren den Stat, der skal lægges paa ham. Lovforslagets § 28 siger endvidere, at dette Forsikringsforbund, som jeg nærmere har skildret, skal paatage sig at ud-

rede Ulykkeserstatning til dem, der arbejde i de Virksomheder, der nævnes i § 2, 2 paa egen Haand. Man forpligter altsaa dette tvungne Forsikringsfælleskab til at gælde Ulykkesforsikring for alle dem, der arbejde paa egen Haand. Saa lidt er dette en Statsforsikring, at Staten ikke paatager sig noget Ansvar for disse Folk. Ministeren fastsætter Taksten, men det private Forsikringsforbund, man har tvunget sammen, skal garantere Ulykkesforsikringsbeløbet. Saadan flyder Staten det hele fra sig; saa det er tilvisse ikke nogen Statshistorie denne. Ved hele denne Historie byrder man endvidere den saa heldig begyndte private Ulykkesforsikring. Man tvinger dem til at forlade denne og gaa ind i en anden tvungning. Man tvinger dem til at opgive den Fordel, de gennem de private Livsforsikringer kunne have derved, at de ved med Omhu og Orden i deres Virksomhed og ved Foretagelse af de omhyggeligste Forebyggingsforanstaltninger kunne vinde Nedsættelse i Præmierne. Denne Fordel tabes. Og ikke blot det; som det nu er gaaet, have Arbejderne, som forleden Dag nævnt, samtidig med Arbejdsherrens Forsikring mod Ulykkestilfælde, efter eget Ønske for en Ubetydelighed med det samme kunnet forsikre sig mod Ulykkestilfælde udenfor Arbejdet. Men det ville de ikke kunne, naar det andet ophører, for det vil blive for dyrt og omstændeligt; under eet gaar det derimod let. Naar man lader hver Arbejdsgiver sørge for sig, kan han nøjagtig beregne sin Udgift, enten han formindsker sin Bedrift eller udvider den til Fyldestgørelse af Lovens Fordringer. Nu paalægges man ham at betale en Stat, der er uberegnelig, fordi han staaer fælles med andre og hvert Aar kan blive sat op i en anden Fareklasse, og han kan ikke genforsikre det vilkaarlige og ubestemmelige Beløb, han efter Lovens kommer til at anvende. Det kommer derfor, som jeg bemærkede, til at hvile paa hans Næring og hans Ejendoms Værdi. Saa kunne vi da heller ikke overse, at den paagældende Arbejdsgiver efter § 17 hvert Aar skal pumpes for Oplysninger angaaende sit Følkehoid og alle de Forhold, der ønskes, og i den Henseende paalægges en Række Striverier. Og dog kan det hændes, at der kan gaa en Aarvælle hen, inden han i Virkeligheden faar noget med Lovens Øjemed at gøre, navnlig naar der ingen Ulykkestilfælde indtræffer for ham. Der er ingen Tvivl om, at de høje Herrer fende mange Tilfælde, hvor en Mand aldrig har haft Ulykkestilfælde over de bestemte 8 Dage i sin Bedrift, uagtet han har mange Folk. Han skal desuagtet i disse 20—30 Aar, hvor han ingen Ulykkestilfælde har haft, stadig